

Sygn. akt II AKa 78/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 marca 2022 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący:	sędzia SA Janusz Sulima (spr.)
Sędziowie:	SA Andrzej Czapka SA Jerzy Szczurewski
Protokolant:	Barbara Mosiej

przy udziale prokuratora Tomasza Jędrycha

po rozpoznaniu w dniach: 10 czerwca 2021 roku, 24 czerwca 2021 roku, 20 września 2021 roku, 30 listopada 2021 roku i 15 marca 2022 r. sprawy:

A. B. oskarżonego z art. 300 §2 k.k. w zb. z art. 296 §1, §2 i §3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k.,

E. B. (1) oskarżonej z art. 18 §3 k.k. w zw. z art. 300 §2 k.k. w zb. z art. 296 §1 i 2 i 3 k.k. w zw. z art. 21 §2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k.

z powodu apelacji obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Ostrołęce

z dnia 18 grudnia 2020 r., sygn. akt II K 58/18

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zwalnia oskarżonych od opłat za II instancję i obciąża ich pozostałymi kosztami sądowymi za postępowanie odwoławcze w częściach równych.

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 21/78	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2		

1. CZĘŚĆ WSTĘPNA	
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji	
wyrok Sądu Okręgowego w Ostrołęce z dnia 18 grudnia 2020 roku, sygn. akt II K 58/18	
1.2. Podmiot wnoszący apelację	
oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
oskarżyciel posiłkowy	
oskarżyciel prywatny	
obrońca	
oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
inny	
1.3. Granice zaskarżenia	

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
na korzyść na niekorzyść	w całości	
w części	co do winy	
co do kary		
	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	

	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
	art. 439 k.p.k.	
	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
uchylenie	zmiana	
2. USTALENIE FAKTÓW W ZWIĄZKU Z DOWODAMI		

PRZEPROWADZONYMI				
PRZEZ SĄD ODWOŁAWCZY				
2.1. Ustalenie faktów				
2.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
1	A. B. i E. B. (1)	wierzytelność zasądzona wyrokiem z dnia 20 grudnia 2012 roku Sądu Okręgowego w Warszawie w sprawie o sygn. akt XX GC 47/09 nie została w całości zaspokojona cesja części wierzytelności przysługującej spółce (...) wobec spółki (...)	kopie zaświadczeń o dokonanych wpłatach, sprawozdania finansowe oraz sprawozdania zarządu z działalności spółki oraz inne dokumenty finansowe spółki (...) informacja w przedmicioie aktualnego stanu zadłużenia informacja sporządzona przez komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Warszawy - Mokotowa informacja sporządzona przez komornika przy Sądzie	k. 6.199 - 6.202 k. 6.241 - 6.356, 6.376 - 5.406 k. 6.385 - 6.570 6.366 - 6367 6.635 k. 6.581 k. 6.582

			Rejonowym w Wołominie	
			zawiadomienie o cesji wierzytelności oraz oświadczenie o potrąceniu wierzytelności	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
1 2	A. B. i E. B. (1)	w wierzytelność zasądzona wyrokiem z dnia 20 grudnia 2012 roku Sądu Okręgowego w Warszawie w sprawie o sygn. akt XX GC 47/09 została w całości zaspokojona. jak wyżej oraz przekazywanie pieniędzy wplaconych przez najemców na rachunek spółki (...) do spółki (...)	opinia (...) sp. z o. o. wyjaśnienia oskarżonego A. B.	6.607 - 6.609 6.239, 6.600 - 6.601
2.2. Ocena dowodów				
2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
<p>1</p> <p>2.</p>	<p><i>kopie zaświadczeń o dokonanych wpłatach, sprawozdania finansowe oraz sprawozdania zarządu z działalności spółki oraz inne dokumenty (...) spółki (...)</i></p> <p><i>informacja w przedmicioie aktualnego stanu zadłużenia</i></p> <p><i>informacja sporządzona przez komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Warszawy - Mokotowa</i></p> <p><i>informacja sporządzona przez komornika przy Sądzie Rejonowym w Wołominie</i></p> <p><i>cesja części wierzytelności przysługującej spółce (...) wobec spółki (...)</i></p>	<p><i>autentyczność dokumentów nie nasuwa żadnych zastrzeżeń, nie była też kwestionowana przez strony procesu.</i></p> <p><i>autentyczność tego dokumentu nie była kwestionowana przez żadną ze stron</i></p>	
<p>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody,</p>			

<p>które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>	
<p>1. 2. 3.</p>	<p>opinia (...) sp. z o. o. wyjaśnienia oskarżonego Faktury wystawione przez spółkę (...)</p>	<p>Jest to opinia prywatna zlecona przez Centrum (...) sp. z o.o. i nie wcale nie wynika z niej że doszło do całkowitego zaspokojenia wiarygodności przysługującej spółce (...).</p> <p>Nie zostały przedstawione żadne dokumenty potwierdzające, że spółka (...) przekazywała środki pieniężne spółce (...). Wyjaśnienia oskarżonego są też sprzeczne z wyjaśnieniami oskarżonej E. B. (1)</p> <p>Dokumenty te nie miały znaczenia dla ustalenia faktów istotnych</p>	

		<i>dla rozstrzygnięcia</i>	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW I WNIOSKÓW			
Lp.	Zarzut		
<i>I</i>	<i>Apelacja obrońcy</i>	zasadny	
<i>II</i>	<i>oskarżonego A. B.:</i>	częściowo zasadny	
	<i>1. obraza przepisów postępowania w szczególności art. 7 k.p.k. w zw. z art. 4, 410 i 424 §1 i 2 k.p.k. przez nie wzięcie pod uwagę całokształtu ujawnionych okoliczności w toku rozprawy głównej i dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny wyjaśnień oskarżonego i oskarżonej E. B., odmowę przyznania wiarygodności w całości ich wyjaśnieniom, które znajdują oparcie w pozostałym materiale dowodowym sprawy, a także</i>	nienasadny	

były one logiczne, spójne i stanowcze, a także zeznań świadków, przede wszystkim D. G. - poprzez sprzeczną z zasadami logiki i doświadczenia życiowego oraz prawidłowego rozumowania ocenę materiału dowodowego, polegający również na uwzględnieniu wyłącznie okoliczności przemawiających za niekorzyść oskarżonego, a także pominięcie przez Sąd przy dokonywaniu ustaleń faktycznych części istotnych okoliczności wynikających z przeprowadzonych dowodów, a korzystnych dla oskarżonego - co miało istotny wpływ na treść orzeczenia oraz poczynienie błędnych ustaleń co do sprawstwa oskarżonego w sposób niespełniający wymogów opisanych w art. 424 §1 i 2 k.p.k., co stanowi również

**okoliczność
potwierdzającą,
że doszło do
naruszenia art. 7
i 410 k.p.k.**

**2. w
konsekwencji
obrazy wyżej
wymienionych
przepisów
postępowania
błąd w
ustaleniach
faktycznych
przyjętych za
podstawę
wyroku
polegający na
bezpodstawnym
uznaniu, iż J. B.
obejmował swoją
świadomością i
działał z
zamiarem
bezpośrednim
(dolus
coloratus), gdy
prawkłowa
ocena
zgromadzonego
w sprawie
materiału
dowodowego
winna prowadzić
do uniewinnienia
oskarżonego,**

**3. art. 6 ust.
1 Konwencji o
Ochronie Praw
Człowieka i
Podstawowych
Wolności, które
mogło mieć
istotny wpływ
na treść
zaskarżonego
wyroku poprzez
uchybiecie**

**zasadzie
rzetelnego
procesu, przez
zlekceważenie
zasady równości
stron,
poprzestanie na
jednostronnej
ocenie dowodów
wskazanych
przez
oskarżyciela
publicznego i
powielenie jego
oceny prawnej
dokonanej w
akcie oskarżenia
oraz kardynalne
naruszenie
zasady
właściwego
uzasadnienia
orzeczenia.**

**Apelacja obrońcy
oskarżonej:**

**Apelacja obrońcy
oskarżonego A.
B.:**

**1. obraza
przepisów
postępowania w
szczególności
art. 7 k.p.k. w zw.
z art. 4, 410 i 424
§1 i 2 k.p.k. przez
nie wzięcie pod
uwagę
całokształtu
ujawnionych
okoliczności w
toku rozprawy
głównej i
dokonanie
dowolnej, a nie
swobodnej oceny
wyjaśnień
oskarżonego i**

**oskarżonej E. B.,
odmowę
przyznania
wiarygodności w
całości ich
wyjaśnieniom,
które znajdują
oparcie w
pozostałym
materiale
dowodowym
sprawy, a także
były one
logiczne, spójne
i stanowcze, a
także zeznań
świadków,
przede
wszystkim D.
G. - poprzez
sprzeczną z
zasadami logiki
i doświadczenia
życiowego oraz
pawidłowego
rozumowania
ocenę materiału
dowodowego,
polegający
również na
uwzględnieniu
wyłącznie
okoliczności
przemawiających
za niekorzyść
oskarżonego, a
także pominięcie
przez Sąd przy
dokonywaniu
ustaleń
faktycznych
części istotnych
okoliczności
wynikających z
przeprowadzonych
dowodów, a
korzystnych dla
oskarżonego -
co miało istotny
wpływ na treść**

**orzeczenia oraz
poczynienie
błędnych ustaleń
co do sprawstwa
oskarżonego w
sposób
niespełniający
wymogów
opisanych w
art. 424 §1 i
2 k.p.k., co
stanowi również
okoliczność
potwierdzającą,
że doszło do
naruszenia art. 7
i 410 k.p.k.**

**2. w
konsekwencji
obrazy wyżej
wymienionych
przepisów
postępowania
błąd w
ustaleniach
faktycznych
przyjętych za
podstawę
wyroku
polegający na
bezpodstawnym
uznaniu, iż J. B.
obejmował swoją
świadomością i
działał z
zamiarem
bezpośrednim
(dolus
coloratus), gdy
prawkłowa
ocena
zgromadzonego
w sprawie
materiału
dowodowego
winna prowadzić
do uniewinnienia
oskarżonego,**

3. art. 6 ust. 1 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności, które mogło mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku poprzez uchybienie zasadzie rzetelnego procesu, przez zlekceważenie zasady równości stron, porzestanie na jednostronnej ocenie dowodów wskazanych przez oskarżyciela publicznego i powielenie jego oceny prawnej dokonanej w akcie oskarżenia oraz kardynalne naruszenie zasady właściwego uzasadnienia orzeczenia.

Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny

Ponieważ w obu apelacjach zarzuty są niemalże identyczne nie sposób jest nie

odnieć się do nich łącznie.

Zarzuty z punktów pierwszego i trzeciego zostały skopiowane z jednej apelacji i wklejone do drugiej apelacji. Jedynie zarzuty z punktu drugiego nieco się różnią, ale dotyczą one tego samego zagadnienia.

Obrońca zarzuca w nich ten sam błąd w ustaleniach faktycznych.

Wskazać należy, że zarzuty apelacyjne zostały błędnie skonstruowane.

Nielogiczne i zupełnie zbędne jest bowiem stawianie w apelacji odrębnych, odnoszących się do tej samej kwestii

zarzutów: naruszenia wyrażonej w art. 7 k.p.k. zasady swobodnej oceny dowodów oraz błędu w ustaleniach faktycznych.

Zarzut odwoławczy zawsze powinien dotyczyć jedynie uchybienia o

**charakterze
pierwotnym, a
nie jego
następstw.**

**Oczywiste zaś
jest, że
konsekwencją
naruszenia art. 7
k.p.k. jest błąd
w ustaleniach
faktycznych.**

**Kwestionowane
przez obrońcę
ustalenia
faktyczne, które
zostały
wymienione w
drugim zarzucie,
są przecież
konsekwencją
uznania przez
Sąd pierwszej
instancji za
niewiarygodne
wyjaśnień
oskarżonych.**

**Jeżeli sąd nie
obdarzył wiarą
tych dowodów,
to nie mógł
poczytać na ich
podstawie
ustaleń
faktycznych.**

**Dlatego też
należało
ograniczyć się
jedynie do
zarzutu
naruszenia art.
7 k.p.k. przy
dokonywaniu
oceny materiału
dowodowego.**

**Sformułowanie
zarzutu błędu
w ustaleniach
faktycznych było
całkowicie
zbędne i tym**

**samym za
zbyteczne należy
uznać
ustosunkowywanie
się do niego.**

**Niezrozumiałe
jest, dlaczego
autor apelacji
naruszenie
zasady
swobodnej oceny
dowodów
powiązał z
naruszeniem
przepisu art. 410
k.p.k. Do obrazu
tego przepisu nie
dochodzi bowiem
wtedy, gdy sąd
niektórym
dowodom nie
daje wiary i
swoje
rozstrzygnięcie
opiera jedynie na
tych dowodach,
które uznał za
wiarygodne.
Niemożliwe jest
przecież
czynienie ustaleń
faktycznych na
podstawie
sprzecznych ze
sobą dowodów.
Wystarczy zaś
uważnie
przeczytać
uzasadnienie,
aby się
przekonać, że
Sąd Okręgowy,
wydając
zaskarżone
orzeczenie, wziął
pod uwagę
wszystkie
przeprowadzone
na rozprawie**

dowody.

Jednocześnie sąd ten w pisemnych motywach wyroku szczegółowo i przekonująco wyjaśnił, dlaczego jednym dowodom dał wiarę, a innym nie, w szczególności wyjaśnieniom oskarżonych.

Nieporozumieniem też jest powiązanie naruszenia art. 7 k.p.k. z naruszeniem art. 424 §1 k.p.k., który określa co powinno zawierać uzasadnienie wyroku. Skoro w pisemnych motywach wyroku Sąd pierwszej instancji wskazał, jakie fakty uznał za udowodnione lub nieudowodnione, na jakich oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych, wyjaśnił podstawę prawną wyroku oraz okoliczności, które miał na uwadze przy wymiarze kary,

**to obraży tego
przepisu żadną
miarą nie można
się dopatrzeć.
Zwrócić należy
jednocześnie
uwagę, że
obrońca
oskarżonego
zarzucając
Sądowi
Okręgowemu
naruszenie tego
przepisu, w ogóle
nie wskazał, na
czym to
naruszenie miało
polegać.
Naruszenie
przepisu art. 424
§1 k.p.k. nie może
przecież polegać
na wadliwej
ocenie dowodów.
Poza tym
wskazać należy,
że naruszenie
przepisu
procesowego
może stanowić
skuteczną
podstawę
zarzutu
odwoławczego
tylko wtedy, gdy
zostanie przez
skarżącego
wykazane, że
uchylenie
mogło mieć
wpływ na treść
wyroku.
Tymczasem
dokument w
postaci
uzasadnienia
sporządzany jest
po wydaniu
wyroku, a więc
nie może mieć**

wpływu na jego treść.

Naruszenie wyrażonej w art. 4 k.p.k. zasady obiektywizmu nie może być samodzielny przedmiotem zarzutu odwoławczego. Wprawdzie autor apelacji powiązał naruszenie tej zasady procesowej z naruszeniem art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 424 §1 k.p.k., ale odrzucenie przez Sąd pierwszej instancji pewnych dowodów w końcowej ocenie, przy jednoczesnym uwzględnieniu innych dowodów stanowi uprawnienie sądu dokonującego ustaleń faktycznych z pełnym uwzględnieniem zasady swobodnej oceny i nie może być uznane za przejaw złamania zasady obiektywizmu. Ta zasada jest dyrektywą adresowaną do

**organów
prowadzących
postępowanie,
nakazującą im
zachowanie
bezstronności
wobec stron,
a szerzej do
sprawy będącej
przedmiotem
rozpoznania. O
braku
bezstronności
można by mówić
wówczas, gdyby
organ procesowy
przystępował do
wypełniania
swych
powinności z
osobistym
nastawieniem
(pozytywnym
lub
negatywnym),
pomijał niektóre
dowody, czyli
okazywał
stronniczość.
Gwarancją tej
zasady jest
między innymi
instytucja
wyłączenia
sędziego
określona w art.
40 - 42 k.p.k.
W każdym razie
sąd meriti jest
zobowiązany do
poddania w toku
procesu, w tym w
szczególności w
fazie
wyrokowania,
drobiazgowej
analizie
wszelkich
okoliczności
sprawy istotnych**

z punktu widzenia prawidłowego rozstrzygnięcia o przedmiocie procesu. Z taką samą uwagą i według tożsamyh reguł sąd ten powinien rozważyć i ocenić dowody obciążające jak i odciążające. Następnie zaś winien zająć w odniesieniu do powyższych kwestii kompleksowe, logiczne i wyczerpujące stanowisko w części motywacyjnej wyroku. Odzwierciedlone w protokołach rozpraw czynności sądu oraz treść pisemnych motywów zaskarżonego wyroku wskazują jednoznacznie, że Sąd Okręgowy sprostał temu zadaniu.

Po zapoznaniu się z zebranymi w niniejszej sprawie dowodami oraz uzasadnieniem wyroku nie można też stwierdzić, aby

Sąd pierwszej instancji, dokonując oceny dowodów, wyszedł poza nakreślone przez przepis art. 7 k.p.k. granice. Przepis ten nie może być rozumiany w ten sposób, że każdy z przeprowadzonych dowodów ma stanowić podstawę ustaleń Sądu. Jest to oczywiście niemożliwe, gdy z różnych dowodów wynikają sprzeczne okoliczności. Z naruszeniem tej regulacji nie należy zatem utożsamiać sytuacji uznania za wiarygodne określonych dowodów lub ich części, z jednoczesnym odmówieniem tego przymiotu innym, co stanowi przecież podstawową prerogatywę Sądu.

Jeszcze raz należy podkreślić, że Sąd Okręgowy szczególnie odniósł się do dowodów z

**wyjaśnień
oskarżonych i
wyłuszczył,
dlaczego nie dał
im wiary. Przede
wszystkim są
one sprzeczne
z zeznaniami
głównej
księgowej (...)
spółki z o.o. D.
G. jednoznacznie
zeznała, że
wystawiała
faktury, a dane
do faktur, w tym
numery
rachunków
bankowych,
podawali A. B.
i E. B. (1).
W świetle jej
zeznań nie ma
zatem znaczenia
podnoszona
przez obrońcę
okoliczność, że
należności
czynszowe były
przelewane przez
najemców (...)
na rachunek
spółki (...) zanim
A. B. został
powołany na
stanowisko
prezesa (...).
Podkreślić
należy, że D. G.
pomimo
wniesienia
pozewu przeciwko
(...) o zapłatę
zaległego
wynagrodzenia
nie miała
żadnego
interesu, aby
zeznawać na
niekorzyść**

oskarżonych.
Sąd Okręgowy
słusznie zatem
obdarzył
zeznania D. G.
walorem
wiarygodności.

Numery
rachunków do
faktur były,
zgodnie z jej
zeznaniem,
podawane „na
bieżąco”, to jest
przy okazji
każdej kolejnej
faktury przez
cały okres
sprawowania
przez
oskarżonego
funkcji prezesa.

Poza tym
wskazać należy,
że z zebranego w
sprawie
materiału
dowodowego
wynika, że
faktycznie
jeszcze przed 24
maja 2013 roku
spółka (...) była
kontrolowana
przez
oskarżonego.

Wyjaśnienia
oskarżonego, że
spółka (...)
dokonywała
wpłat
gotówkowych na
rzecz (...) są
zupełnie
gołosłowne. Nie
zostały one
poparte żadnymi
dowodami. Poza
tym gdyby tak

**rzeczywiście
było, to i tak
nie miałyby to
znaczenia dla
odpowiedzialności
oskarżonych z
art. 300 §2 k.k.
Skoro gotówka z
tych wpłat (...)
była
przeznaczana na
wypłaty
wynagrodzenia
pracownikom, a
toczyło się już
wówczas
prowadzone
przez komornika
postępowanie
egzekucyjne
wobec spółki
(...), to nie
sposób byłoby
nie uznać, że
zabieg
polegający na
wskazywaniu w
fakturach
rachunku (...) po
to, by pieniądze
z czynszów z
powrotem
wracały do
spółki (...) w
formie wpłat
gotówkowych,
służył w istocie
temu, żeby
wpłaty
najemców nie
zostały zajęte
przez komornika.
Nie miałyby też
znaczenia dla
odpowiedzialności
karnej
oskarżonych
podnoszona w
składanych na
rozprawie**

odwoławczej
przez
oskarżonego
okoliczność, że
spółka (...) na
swoją koszt
wyremontowała
w galerii lokale
i z tego powodu
dochodziło do
potrącania
należności
przysługujących
tej spółce. Jeżeli
pieniądze z
tytułu czynszu
były wpłacane
zamiast na konto
(...) na rachunek
spółki (...), której
przysługiwały
wierzytelności
wobec spółki
(...) z tytułu
wykonanych
remontów, to i
tak należałoby
uznać, że zabieg
oskarżonych
polegający na
wskazywaniu w
wystawianych
najemcom
fakturach
rachunku (...)
służył wyłącznie
uniknięciu
zajęcia przez
komornika wpłat
dokonywanych
przez najemców.
Okoliczność, że
pieniądze z wpłat
najemców były
przeznaczane na
spłatę
wierzytelności
przysługującej
spółce (...) w
żaden sposób nie

**może
ekskulpować
oskarżonych.**

**Należy podnieść,
że te wyjaśnienia
oskarżonego z
rozprawy
odwoławczej są
rażąco sprzeczne
z wyjaśnieniami
E. B. (3)
złożonymi na
rozprawie przed
Sądem I
pierwszej
instancji k. 6.039
odwr. – 6.040
odwr.).**

**Twierdziła ona
wówczas
stanowczo, że
wskazywanie na
fakturach dla
najemców lokali
rachunku spółki
(...) „nie było
podyktowane
żadną strategią
gospodarczą”.**

**Oskarżona
wyjaśniła, że
było to
spowodowane
tym, że spółka
(...) nie posiadała
własnego
rachunku.**

**Oczywiste jest,
że wyjaśnienia
oskarżonej w
tej części są
wielce naiwne
i tym samym
żadną miarą nie
mogą być uznane
za wiarygodne.
Słusznie Sąd
pierwszej
instancji**

podniósł, że nie sposób jest przyjąć, że firma realizująca tak duże inwestycje nie posiadała własnego rachunku.

Ponadto faktem jest, że w 2009 roku spółka (...) posiadała cztery rachunki w (...) Bank (...).

Ta ewidentna sprzeczność pomiędzy wyjaśnieniami oskarżonych wskazuje, że są one niewiarygodne i stanowią, jak słusznie uznał Sąd pierwszej instancji, przyjętą przez nich linię obrony.

Nie ma też zupełnie racji obrońca oskarżonych, że przysługująca pokrzywdzonej spółce z o. o. (...) wierzytelność została w całości zaspokojona.

Przypomnieć należy, że wyrokiem zaocznym z dnia 20 grudnia 2012 Sąd Okręgowy w Warszawie w sprawie o sygn. akt XX GC 47/09 zasądził od (...)

**spółki z o.o. na
rzecz (...) spółki
z o.o. kwotę
17.403.757,19
złotych wraz
z ustawowymi
odsetkami. Z
dokumentacji i
pism
pełnomocnika
oskarżyciela
posiłkowego
wynika
jednoznacznie, że
w dacie
wyrokowania
przez Sąd II
instancji ta
wierzytelność
została
zaspokojona
jedynie
częściowo. Do
zapłaty
pozostało
14.082.274,09
złotych, na którą
to kwotę składają
się zarówno
kwota główna,
jak i odsetki
ustawowe.**

**Kwota ta nie
figuruje obecnie
w księgach
rachunkowych
spółki z o.
o. (...), gdyż
wierzytelność do
spółki (...)
została odpisana
jako
wierzytelność
nieściągalna.
Rację ma
jednakże
pełnomocnik
oskarżyciela
posiłkowego, że**

nie ma to
nic wspólnego
ze zwolnieniem
z długu, czy
też inną postacią
jego „umorzenia”
w rozumieniu
prawa
cywilnego.

Oznacza to
jedynie, że
spółka z o. o.
(...) stwierdziła
brak istnienia po
stronie spółki
(...) faktycznej
możliwości
uregulowania
naleźności,
uznając w
konsekwencji
wierzytelność za
nieściągalną. Z
tego też względu
ze sprawozdań
finansowych
spółki nie
wynika, że
istnieje
zadłużenie. Nie
ma też żadnego
znaczenia dla
ustalenia
istnienia szkody
to, co podniósł w
swoich
wyjaśnieniach
oskarżony, że
pokrzywdzona
spółka w związku
z odpisaniem w
księgach
wierzytelności
nie zapłaciła
naleźnego
podatku.

Faktem jest, że
wnoszone przez
najemców opłaty

eksploatacyjne zostały przez sąd zwolnione spod zajęcia komorniczego. Okoliczność ta jednakże została wzięta pod uwagę przez Sąd Okręgowy. Z tego powodu sąd ten słusznie przyjął, że szkoda wyrządzona spółce (...) wyniosła 1.612.340,51 złotych, zaś kwota uszczuplenia zaspokojenia spółki z o.o. (...) wyniosła 589.116,93 złotych. Sąd pierwszej instancji bynajmniej nie potraktował opłat eksploatacyjnych jako opłat czynszowych. Przypomnieć należy, że oskarżeni wyprawdzali środki ze spółki (...) wskazując w fakturach rachunek spółki (...), która była kierowana przez E. B. (1). Faktury te dotyczyły zarówno czynszu, jak i opłat eksploatacyjnych. Ten zabieg

spowodował, że
opłaty
czynszowe oraz
opłaty
eksploatacyjne
wpływały na
rachunek spółki
(...), a nie
na rachunek
spółki (...). Tym
samym logiczne
jest, że szkoda
wyrządzona
spółce (...)
stanowiła sumę
wpłaconych
zarówno opłat
czynszowych, jak
i opłat
eksploatacyjnych.
Skoro natomiast
opłaty
eksploatacyjne
nie podlegały
zajęciu, to
uszczerpienie
egzekwowanej
przez komornika
należności
stanowiło sumę
opłat
czynszowych,
które zamiast
na rachunek
(...) wpłynęły na
rachunek spółki
(...). Gdyby w
wystawianych
najemcom w
galerii na
zlecenie
oskarżonych
fakturach
wpisywany był
rachunek spółki
(...), to
niewątpliwie
wówczas
wszystkie opłaty
czynszowe

**zostałyby zajęte
przez komornika.**

**Dla
rozstrzygnięcia
niniejszej
sprawy bez
znaczenia w
gruncie rzeczy
jest historia
relacji pomiędzy
A. B. a spółką
(...). Nie ma
też znaczenia to,
czy spółka (...)
zabezpieczała
warunki do
prowadzenia
działalności
handlowej przez
najemców w
Galerii w O..**

**Nie można też
zgodzić się z
obrońcą, że Sąd
pierwszej
instancji
poczynił błędne
ustalenia co do
zamiaru
oskarżonych. A.
B. z pełną
świadomością
uszczuplił
majątek
zarządzanej
spółki (...). Z
zeznań głównej
księgowej
wynika przecież
jednoznacznie, że
to na polecenie
obojga
oskarżonych
wstawiała
numer rachunku,
na który miały
być dokonywane
wpłaty opłat**

czynszowych i eksploatacyjnych. A. B. zatem z pełną premedytacją doprowadził do sytuacji, w której pieniądze z tych opłat nie wpływały na rachunek spółki (...). Działał zatem z zamiarem bezpośrednim wyrządzenia szkody zarządzanej przez siebie spółki. Zasady logicznego rozumowania jednoznacznie zaś wskazują, że celem takiego działania oskarżonego było uniknięcie dokonania zajęcia komorniczego wpłacanych przez najemców należności. W ten sposób oskarżony działając niewątpliwie z zamiarem bezpośrednim ukrył przed komornikiem składniki majątku swojej spółki.

Nie ulega też najmniejszej wątpliwości, że A. B. nie

popęłnilby tego przestępstwa, gdyby nie udzielone przez jego żonę pomocnictwo. W pełni bowiem świadomie udostępniła ona rachunek spółki (...), aby wpływały na niego opłaty czynszowe i opłaty eksploatacyjne od najemców lokali w galerii w O.. Doskonale wiedziała, że zarządzana przez nią spółka nie miała żadnego tytułu prawnego co do tych należności i że powinny one wpływać na rachunek spółki (...) i tym samym wiedziała, że w ten sposób dochodzi do wyrządzenia szkody majątkowej spółce (...). Co podkreślił Sąd pierwszej instancji, z zeznań D. G. wynika jednoznacznie, że również oskarżona zlecała jej wpisywanie do faktur wystawianych najemcom lokali

w galerii rachunku spółki (...).

Jednocześnie będąc żoną A. B. nie mogła nie wiedzieć o prowadzonym przeciwko spółce (...)

postępowaniu egzekucyjnym.

Wiedziała zatem doskonale, że poprzez wskazywanie w rachunkach numeru konta spółki (...)

dochodzi do ukrycia składników majątkowych spółki (...) co z kolei prowadzi do uszczuplenia zaspokojenia dochodzonej przez spółkę (...) wierzytelności.

Zupełnym zaś nieporozumieniem jest zarzut naruszenia art. 6 ust. 1 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności. Sąd pierwszej instancji dokonał rzetelnej oceny zebranych dowodów. Nic nie uzasadnia tezy, że oceniał je z góry przyjętym nastawieniem. Wskazał

szczegółowo, dlaczego jednym dowodom dał wiarę, a innym odmówił wiarygodności. Nieuznanie za wiarygodne wyjaśnień oskarżonych bynajmniej nie świadczy o naruszeniu zasady równości stron. Wszystkie gwarancje procesowe oskarżonych zostały zachowane.

Wniosek

**Apelacja obrońcy oskarżonego A. B.:
zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie A. B. od zarzucanych mu czynów, ewentualnie uchylene zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.
Apelacja obrońcy oskarżonej E. B. (1):**

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

<p>zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie E. B. (1) od zarzucanego jej czynu, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Z uwagi, iż wszystkie zarzuty z obu apelacji okazały się bezzasadne, brak było podstaw do uwzględnienia wniosków apelacyjnych.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>1.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		

5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Utrzymano w mocy wyrok co do winy i kary oraz środka kompensacyjnego.		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
Wszystkie zarzuty z obu apelacji okazały się bezzasadne. W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego wina oskarżonych nie budzi żadnych wątpliwości. Wymierzone kary są adekwatne do stopnia zawinienia oskarżonych oraz do stopnia szkodliwości społecznej		

<p>popelnionych przez nich przestępstw. Słuszne jest też orzeczenie o środku kompensacyjnym wobec oskarżonej E. B. (1)</p>			
<p>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>			
<p>1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>		
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>			
<p>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>			
<p>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</p>			
<p>1.1.</p>		<p>art. 439 k.p.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uchylenia</p>			

2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
4.1.		art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
5.4. Inne rozstrzygnięcia			

zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. KOSZTY PROCESU		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
II	<p>Oskarżeni zostali zwolnienia od opłat z mocy art. 17 ust 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (t. j. Dz. U. z 1983 r. Nr 49 poz. 223) w zw. z art. 624 §1 k.p.k.</p> <p>Rozstrzygnięcie o pozostałych kosztach sądowych opiera się na przepisie art. 636 §1 k.p.k.</p>	
7. PODPIS		